

med de Radikale, som fra først af have rejst en absolut Modstand mod Forlystelsesskatten og bestemt paavist de Fejl, der vare ved den, og de skadelige Virkninger, denne Skat vilde have. Det var endogsaa kommet saa vidt, at da man endelig skulde stemme over selve Spørgsmaalet om Beskatning af Musikerne i Restaurationerne eller af Restaurationerne, om man vil, var der Folk i Højre, der ikke mente at kunne være Finansministeren og hans Parti følgagtige. Det synes, som om Loven i det hele taget kom til Veje under alt for stort Hastværk, og uden at man havde gjort sig tilstrækkelig Ulejlighed med at søge at trænge ind i, hvilke Virkninger den vilde faa. Man var endog saa forhippet, da Lovforslaget fremsattes af Finansministeren, at man søgte, hvad skal jeg kalde det, at forbedre det. Det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) rejste sig og udtalte, at den Afgift, som Finansministeren havde foreslaaet, burde suppleres med en Skat paa Restaurationemusik, og Højre i Landstinget greb begærlig denne Anvisning, hvorefter man fik det Monstrum af en Lov — som jeg tror, jeg tør kalde det —, der hedder Forlystelsesskatteoven.

Imidlertid søgte man at give Grunde for denne Forlystelsesskat, og jeg hører i Dag de samme Grunde anførte af den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Jerichow). Han sagde under Lovforslagets Behandling i sin Tid — da Lovforslaget kom ned fra Landstinget, tror jeg, det var —, at Lovforslagets Karakter bestemtes ved, at det var en Forbrugsafgift, en indirekte Afgift, der var Tale om. Og dette troede det ærede Medlem naturligvis. Men Erfaringen har godtgjort, at han har taget ganske fejl. Skatten har ikke virket som en Afgift paa det Publikum, der søger disse Forretninger, den har virket som en Afgift paa selve Musikerne og derved skadet dem i deres Erhverv. Og den har paa andre Omraader udenfor Musikernes Kreds bevirket det samme. Den har paa mange Punkter vist sine skadelige Virkninger overfor den Smule Fornøjelser, der navnlig søges af Smaafolk. Jeg tillod mig i sin Tid at peg paa, at de velhavende have Adgang til saa mange Glæder og Fornøjelser, de have dem i deres eget Hjem, men den ubemidlede skal gaa ud, et eller andet Sted hen, hvor han kan høre lidt offentlig Musik. Straks er der Beskatning. Eller han gaar ind i et Biograf-teater, hvis Evnen til at købe en Billet til et virkeligt Teater fattes ham. Atter Beskatning — den højeste Beskatning der findes. Eller han søger Cirkusforestillinger,

som yndes meget af de brede Lag, og som f. Eks. i Provinsbyer bidrage i ikke ringe Grad til, at man faar lidt Afveksling i den ensformige daglige Tilværelse. Saa skal han betale 20 pCt. i Skat. Eller tag et omrejsende Skuespillerselskab! Disse Selskabers Stilling er bleven saare vanskelig; jeg hørte i Gaar, hvilke kummerfulde Vilkaar disse omrejsende Selskaber have paa Grund af den høje Afgift, og man er i Stand til at paapege, at der er Virksomheder, som have til Hensigt at glæde og underholde Publikum, der enten maa standse paa Grund af den høje Skat eller have maattet stille Skuespillerne eller Artisterne i Udsigt enten Afskedigelse eller en betydelig Nedsættelse af Gagen.

Jeg synes derfor ikke, man kan sige, at Forlystelsesskatten har virket uheldigt alene overfor Musikerne, uagtet jeg indrømmer, at her har den virket uheldigst, men at den ogsaa i Almindelighed har vist sig at være en slet Skat, utvivlsomt den upopulæreste af alle de Skatter, som vi ere bleven velsignede med i denne paa Skatter saa rige Tid. Trods de Grunde, som den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Jerichow) og hans Meningsfæller nu have ment at kunne anføre til Forsvar for Skatten som Forbrugsafgift, har dette altsaa ikke kunnet opretholdes lige overfor Kritikken; Musikerne have blæst, saa selv Jerichos Mure faldt. Det er gennem deres Agitation godtgjort ved Tal fra selve Politidirektøren, ved selve de Tal, der nys oplæstes for os, og som stamme fra den højtærede Finansminister, at Skatten er uheldig, og man har derfor handlet overordentlig fornuftigt i at ville ophæve den. Men der er enkelte Ting, som det forekommer mig, det kunde være interessant netop ved denne Lejlighed at paapege, selv om vi nu ikke have Grund til at opholde os derved, naar Skatten falder bort. Jeg skal saaledes nævne Danseboder, hvis Værdi jeg i øvrigt ikke skal opholde mig ved; man kan maaske foretrække en stor offentlig Dansebod for Dans i Kælderbeværtninger, saaledes som Tilfældet var i gamle Dage; jo mere Lys der er over Folkets Fornøjelser, selv om de kunne være noget voldsomme og undertiden lidt raa, desto lettere kan man holde Kontrol med dem. Men i alt Fald for den Del af Folkets Forlystelser, som hedder Danseboder, spiller denne Skat nogen Rolle, navnlig i en stor By som København, og i alt Fald spiller den den Rolle for Musikerne, at der har en Del af dem haft Beskæftigelse. Og man har saa indrettet det saa viseligt, at man tager 20 pCt. Afgift af Billetsalget,